

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 434/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., против туженог ББ из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Београду и Вишег суда у Јагодини, на седници одржаној 22.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде због изостанка Другог основног суда у Београду П 952/16 од 16.12.2016. године, стварно је **НАДЛЕЖАН** Апелациони суд у Београду.

Образложење

Други основни суд у Београду, пресудом због изостанка П 952/16 од 16.12.2016. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је утврдио да су уговор о раду од 08.10.2007. године и уговор о раду од 05.12.2008. године апсолутно ништави и да не производе правно дејство, што је тужени дужан да призна и обавезао туженог да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 3.800,00 динара.

Против наведене пресуде, тужени је изјавио жалбу.

Врховни касациони суд, решењем Р 505/2019 од 12.06.2019. године, одлучујући о предлогу Вишег суда у Београду за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету Вишег суда у Београду Гж 1726/2017, одредио је Виши суд у Јагодини за поступање у овом предмету.

Виши суд у Јагодини, решењем Гж 812/19 од 04.05.2020. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде због изостанка Другог основног суда у Београду П 952/16 од 16.12.2016. године и списе предмета уступио Апелационом суду у Београду, као стварно надлежном, ради одлучивања о жалби туженог. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о спору из радних односа ради утврђења ништавости уговора о раду, због чега је на основу члана 23. и 24. Закона о уређењу судова, одлучио као у изреци решења.

Апелациони суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 2416/20 од 03.09.2020. године, списе предмета доставио Врховном касационом

суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији не ради о поступку који служи заштити права, обавеза и одговорности запосленог из радног односа, односно радном спору, већ о парници за утврђење ништавости уговора по тужби послодавца у коме суд одлучује пуном јурисдикцијом и у ком случају важе општа правила Закона о парничном поступку, где се стварна надлежност опредељује према вредности предмета спора. Затим, како вредност предмета спора коју је тужилац у тужби означио износи 8.500,00 динара, који износ не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, да је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан виши суд, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 2. Закона о уређењу судова, а у вези одредбе члана 467. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби туженог, стварно надлежан Апелациони суд у Београду.

Тужба је поднета 28.03.2016. године. Предмет тужбеног захтева је утврђење ништавости уговора о раду од 08.10.2007. године (на коме је тужилац означен као послодавац и тужени као приправник) и уговора о раду од 05.12.2018. године (на коме је тужилац означен као послодавац и тужени као приправник), којима је био закључен уговор о раду на одређено време у трајању од једне године.

Према томе, у конкретној ситуацији се ради о парници у спору ради утврђења ништавости уговора о заснивању радног односа на одређено време.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, са изменама и допунама) је прописано да, права, обавезе и одговорности из радног односа, односно по основу рада, уређује се овим законом и посебним законом у складу са ратификованим међународним конвенцијама. Одредбом става 2. овог члана, да, права, обавезе и одговорности из радног односа уређују се Колективним уговором и уговором о раду, а правилником о раду, односно уговором о раду, само када је то законом одређено. Одредбама члана 2. став 1. овог закона, да одредбе овог закона примењују се на запослене који раде на територији Републике Србије, код домаћег или страног правног, односно физичког лица (даљем тексту: послодавац), као и на запослене који су упућени на рад у иностранство од стране послодавца, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 469. ЗПП, је прописано, да, не сматрају се споровима мале вредности, спорови о непокретностима, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Према томе, како се у конкретној ситуацији ради о спору из радног односа, имајући у виду предмет тужбеног захтева, то је за одлучивање о жалби туженог

стварно надлежан Апелациони суд у Београду, на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић